

Arrest

nr. 211 639 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 19 mei 2016 en 20 februari 2017.

1.2. Op 26 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger van Arabisch etnische origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op [...] in al Hay, Wasit, Irak. U verhuisde vervolgens met uw ouders naar het dorp Qalat Suqqar, nabij Nassiriyah, in de provincie Thi Qar, Irak. U liep school tot u in 2010 uw tweede jaar middelbaar onderwijs afwerkte. U ging vervolgens werken als schilder van 2011 tot 2012. Daarna trad u op 17 september 2012 in dienst bij de antiterreur-afdeling van het Irakese leger, waar u een administratieve functie vervulde.

In 2014 werd uw eenheid overgebracht naar Bagdad. Op 7 juli 2015 was er een bijeenkomst waarop ook uw militaire afdeling aanwezig was. Op deze bijeenkomst traden eveneens een sjjiitische leider met de naam Mehdi of Hadi en de adminraal [A.G.A.] op. Zij droegen uw eenheid op om de volgende dag in Ramadi te gaan strijden en te schieten op al wat er bewoog. Ze verklaarden dat iedereen die nog in Ramadi verbleef steun gaf aan de terreurbeweging Islamitische Staat (Islamitische Staat in Irak en de Levant, IS).

Diezelfde dag spraken u en enkele collega's met uw kapitein [H.D.R.] en verklaarde u dat u niet wilde deelnemen aan de missie in Ramadi. Uw kapitein wilde u niet verplichten om deel te nemen maar zei u dat u anders de gevolgen zal moeten dragen. U en uw collega's gingen hierop naar huis.

Op 15 juli 2015 was u op de markt toen u door uw vader gebeld werd. Hij zei u dat militieleden van de Asa'ib Ahl al Haq militie en de koepel al Hashed al Shabi naar het huis waren gekomen en naar u hadden gevraagd. Zij hadden uw ouders geduwd en uw kleinere broer geslagen. U ging vervolgens naar het huis van uw neef, waar u één nacht verbleef. U reisde vervolgens naar Bagdad en nam op 17 juli 2015 het vliegtuig naar Turkije. Uw ouders verhuisden naar een voor u onbekende plaats. U hoorde later dat zij naar Nassiriyah gingen, naar het huis van uw oom en vervolgens in Basrah verbleven. In Basrah werkte uw broer aanvankelijk in een koffiehuis. Hij werd er echter door zijn baas gewaarschuwd dat personen hem in het koffiehuis waren komen zoeken en uw familie verhuisde hierna naar Bagdad. Op 19 juli verliet u met de boot Turkije, reisde u naar Griekenland en vervolgde u uw weg door Europa. Op 28 juli 2015 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: kopieën van uw identiteitskaart; van uw nationaliteitsbewijs; van de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en rantsoenkaart van uw vader; kopieën van uw werkbadges en opleidingscertificaten; foto's van uzelf en collega's in militair uniform; een kopie van uw benoemingsdocument; een kopie van een arrestatiebevel van het leger; kopieën van arrestatiebevelen van het gerecht en de politie; een kopie van een document van binnenlandse zaken en foto's van een ontmoeting tussen militairen en militieleden. Op 23 februari 2017 legde u eveneens een USB-drager neer met daarop verschillende foto's van uw overste en filmpjes van de activiteiten van de antiterreurbrigade in Ninewa.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden vermoord door sjjiitische milities omwille van het feit dat u weigerde deel te nemen aan de militaire campagne in Anbar, of te zullen worden opgesloten of gedood door de Irakese overheid omdat u uit het Irakese leger deserteerde.

Het CGVS is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw persoonlijke vrees voor vervolging door sjjiitische milities en de Irakese overheid geloofwaardig te maken.

Ten eerste verklaarde u dat u op een vergadering, waarbij verschillende militieleden aanwezig waren, van deze militieleden het bevel kreeg om in Anbar te gaan vechten en dit onder het bevel van deze milities. Ook legde u foto's neer van de vergadering van uw eenheid met de leden van al Hashed al Shabi en wees u op deze foto uw eigen leiders en de leider van de militie aan die op deze vergadering spraken. U verklaarde dat deze foto's genomen waren op de internationale luchthaven van Bagdad, in de eerste leiderschap (document 13; CGVS 1, p16, 19, 20). Op het tweede gehoor werd u nogmaals gevraagd om deze foto's te tonen en werd u opnieuw gevraagd de personen op de foto's aan te duiden en werd u gevraagd waar deze foto's genomen waren, waarop u verklaarde dat u niet wist waar ze genomen waren, en dat u dacht dat ze in Ramadi genomen waren (CGVS 2, p8). Dit is uiterst opvallend, aangezien u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat deze vergadering in Bagdad plaatsvond en dat u zelf op deze vergadering aanwezig was (CGVS 1, p16, 19, 20). Het feit dat u tijdens uw tweede gehoor plots verklaarde dat de foto's in Ramadi genomen waren, doet ernstig afbreuk aan uw verklaringen als

zou u zelf op de vergadering aanwezig zijn geweest en er het bevel hebben gekregen dat u naar Ramadi zou moeten gaan om er te vechten, waarna u uit het leger deserteerde.

Ten tweede zijn uw verklaringen betreffende deze opdracht weinig plausibel gelet op informatie betreffende de strijd in Ramadi en gelet op uw persoonlijke houding ten opzichte van deze strijd.

Zo verklaarde u herhaaldelijk dat u in Ramadi zou gaan vechten en dat u – eens uw eenheid in Ramadi aangekomen zou zijn – onder het bevel van militieën zou komen te staan. Ook verklaarde u van uw collega te hebben vernomen dat het bevel in Ramadi effectief gegeven werd door leden van de militie Asa'ib Ahl al Haq en dat de officieren van uw dienst niets deden (CGVS 1, p19CGVS 2, p3, 4). Hoewel aangenomen kan worden dat sjiitische militieën een grotere rol speelden in Ramadi nadat de antiterreurbrigade (Gouden divisie) het gebied in mei 2015 aan de terreurbeweging IS verloor, is het weinig plausibel dat deze militieleden uw eenheid opdroegen om, zoals u verklaarde, op alle levende wezens te schieten (CGVS 2, p3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt namelijk vooreerst dat de Irakese Antiterreurbrigade, waartoe ook de eenheid behoorde waaronder u volgens uw eigen verklaringen diende, onder directe controle van de eerste minister van Irak staat (CGVS 1, p8, 9). Uit deze informatie blijkt eveneens dat de antiterreurbrigade de meest onafhankelijke militaire organisatie in de handen van de Irakese overheid blijft. Hoewel het mogelijk is dat sjiitische militieën in de zomer van 2015 een prominentere rol speelden of zelfs het voortouw namen in de strijd tegen IS in Ramadi, is het zeer onwaarschijnlijk dat deze militieën een onafhankelijke eenheid als de antiterreurbrigade publiek het bevel zouden geven om onschuldige burgers te doden, zoals uit uw verklaringen bleek (CGVS 1, p19, 25; CGVS 2, p3). In de lijn van deze vaststellingen kan ook verwezen worden naar de informatie waaruit blijkt dat de Gouden Divisie – waartoe u behoorde – net gekend is als de minst sektarische en meest professionele troepenmacht in Irak (AP, 20/10/2016). Bovendien verklaarde de huidige majoor-generaal die verantwoordelijk is voor de opleiding van de Iraqi Special Operations Forces (ISOF) – waarvan de Gouden Divisie deel uitmaakt – letterlijk dat ze geen nepotisme of sektarisme toelaten en dat iedereen die sektarisme promoot, ongeacht de rang die hij heeft, onmiddellijk uitgesloten wordt (Unipath, 6 oktober 2015). Zo verklaarde onder meer luitenant-generaal Mick Bednarek – die de militaire trainingen in Irak leidde tussen 2013 en 2015 – dat de meest effectieve en 'enige echt niet-sektarische Iraakse overheidstroepen' de Iraqi Special Operations Forces (ISOF) zijn (Reuters, 4 juni 2016). Dat dergelijke divisie effectief op bevel van de militieën op structurele wijze soennieten, "alle levende wezens" (de facto soennieten), zou moeten schieten komt in het licht van bovenstaande informatie weinig aannemelijk over.

Uw verklaringen betreffende het bevel van de sjiitische militieën en uw morele bezwaren ten opzichte van dit bevel om in Ramadi te gaan vechten en er burgers te doden, en uw daaropvolgende desertie uit het leger, zijn des te ongeloofwaardiger gelet op uw onverschillige houding ten opzichte van de strijd in Ramadi. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u contact onderhield met uw collega's die wel op deze missie waren meegegaan, toen zij zich in Ramadi bevonden. Vervolgens werd u gevraagd of u aan uw collega's gevraagd had of zij effectief op burgers moesten schieten, waarop u aanvankelijk slechts verklaarde dat ze zonder uitzondering het gebied hebben uitgekamd maar dat u het niet weet omdat ze hun bevelen kregen van Asa'ib en Hashed. Toen u opnieuw gevraagd werd of u hierover nog bij uw collega's had geïnformeerd, verklaarde u slechts dat het duidelijk was dat dit van u verwacht werd (CGVS 2, p4). Herhaaldelijk werd u geconfronteerd met het feit dat uw morele bezwaren om burgers te doden aan de grond lag voor uw beslissing om uit het leger te deserteren en werd u telkens opnieuw gevraagd of u dan niet was nagegaan of er tijdens de operatie in Ramadi effectief op burgers was geschoten, waarop u uiteindelijk slechts verklaarde dat u het niet had gevraagd aan uw collega's en dat u niet weet waarom u deze vraag niet aan uw collega's had gesteld (CGVS 2, p4). Het is niet geloofwaardig dat u, die uit het leger deserteerde omdat u niet op onschuldige burgers wilde schieten, die verklaarde omwille van deze desertie persoonlijk problemen te hebben gekend met sjiitische militieën en die bovendien in een voor u vreemd land asiel aanvraagt, niet eens aan uw collega's zou hebben gevraagd of zij effectief het bevel kregen burgers neer te schieten. Dit ofschoon u met deze collega's in contact stond. Uw schijnbaar onverschillige houding ten opzichte van de mogelijk oorlogsmisdaden waartoe u volgens uw verklaringen gedwongen zou worden en die u verklaarde te ontvluchten, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u uit de antiterreurbrigade van het Irakese leger gedeserteerd zijn omwille van uw persoonlijke bezwaren tegen het feit dat u onder bevel van sjiitische militieën op burgers zou moeten schieten.

Ten derde kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de verdere vervolging door sjitische milities na uw desertie uit het Irakese leger.

Zo verklaarde u dat personen op 15 juli 2015 uw ouderlijk huis binnenvielen, uw familieleden mishandelden en naar u vroegen. De verschillende verklaringen die u betreffende dit incident aflegde, zijn echter moeilijk met elkaar te rijmen. Zo werd u tijdens uw eerste gehoor gevraagd wie er dan wel in het huis zou zijn binnengevallen, waarop u verklaarde dat u niet wist welke instantie dit was en dat de personen die binnenvielen bovendien geen uiterlijke kenmerken droegen (CGVS 1, p24). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat deze personen tot Hashed de militie Asa'ib Ahl al Haq behoorden. Toen u werd gevraagd hoe u dit wist, verklaarde u dat op hun auto's Asa'ib en Hashed stond (CGVS 2, p5). Dergelijke verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te rijmen en ondergraven de geloofwaardigheid van dit incident en van uw vervolging door deze milities.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de overheid omwille van uw desertie uit het leger op zich, wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u weigerde deel te nemen aan de militaire campagne in Ramadi, Anbar omdat u het bevel kreeg van milities om er burgers te doden (CGVS 1, p19CGVS 2, p3, 4). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw vrees om te worden ingezet in een actie waarbij u op burgers zou moeten schieten.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (gehoorverslag CGVS 2, p9), merkt het CGVS vooreerst op dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde reden voor desertie (cfr. Supra). Daarnaast legde u weliswaar verschillende arrestatiebevelen neer (documenten 8 en 14 + vertalingen). Zoals reeds werd opgemerkt blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief gehoor, dat dergelijke documenten in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden en dat de bewijswaarde van deze documenten gering is. Bovendien betreft het hier slechts kopieën van deze documenten. De geringe bewijswaarde van het arrestatiebevel dat tegen u werd uitgevaardigd blijkt eveneens uit het feit dat in dit document het bevel wordt gegeven om u te arresteren met ondersteuning van de kantoren van al Hashed al Shabi (document 8 + vertaling). Dergelijk bevel van de Irakese veiligheidsdiensten is op zijn minst merkwaardig. Ook bevat dit - volgens u officiële - document geen enkele verwijzing naar de militaire strafwet of andere wetgeving.

Naast het arrestatiebevel van uw militaire overste, legde u bij uw tweede gehoor eveneens drie juridische documenten neer. Uit deze documenten blijkt dat u bij verstek veroordeeld werd volgens artikel 5 van wet 14 van het jaar 2008 op de strafcode van de interne veiligheidsstroepen (document 14 + vertaling). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat dit wetsartikel een gevangenisstraf van 6 maanden voorziet in het geval van afwezigheid, en een gevangenisstraf van één jaar in het geval van herhaalde afwezigheid. Niet alleen kan dergelijke maatregel moeilijk beschouwd worden als ernstig discriminatoire behandeling, bovendien gaat deze strafmaat in tegen uw eigen verklaringen als zou u in Irak 4 of 5 jaar gevangenis of executie vrezen (CGVS 1, p21; CGVS 2, p7). Des te opvallender is het dat u ook tijdens uw tweede gehoor, nadat u zelf het bovenvermelde arrestatiebevel neerlegde, volhield dat u 5 jaar celstraf zou krijgen. Uw eigen onwetendheid betreffende de straffen tegen desertie en betreffende de documenten die u bovendien zelf neerlegt, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor vervolging in Irak. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak ook bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een

disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Om bovenstaande redenen kan u dan ook niet overtuigen van een gegronde vrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische militieën die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische militieën zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van het feit dat u tot de soennitische strekking behoort. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u – voor uw problemen omwille van uw desertie, dewelke feiten betreffen waaraan om hierboven vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht – geen problemen kende omwille van het feit dat u tot de soennitische strekking behoorde (CGVS 1, p5). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u plots dat u discussies had gehad omwille van uw religieuze strekking, waaruit u opmerkte dat u in uw regio niet meer welkom was. U verklaarde u hieromtrent echter nooit enige bedreiging te hebben ontvangen en u verklaarde geen discriminatoire behandeling door de overheid te hebben ervaren (CGVS 2, p9). Gelet op deze verklaringen en gelet op uw verklaringen in het eerste gehoor moet dan ook worden vastgesteld dat u er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, bestaat omwille van het feit dat u tot de soennitische strekking behoort.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in Irak persoonlijk vervolging vrezen zoals gedefinieerd door de Vluchtelingenconventie.

De overige, door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonst- en rantsoenkaart van uw vader, uw werkbades en opleidingscertificaat, de foto's van u in militair uniform en het document van uw benoeming en de USB-drager met foto's en filmpjes) kunnen niet volstaan om bovenstaande beslissing te wijzigen. Deze documenten kunnen weliswaar uw identiteit en die van uw vader aantonen, evenals het feit dat u effectief bij de antiterreurbrigade van het Irakese leger werkzaam was, zij kunnen onmogelijk volstaan om de door u verklaarde redenen voor desertie, uw vervolging door milities of uw vervolging door de Irakese overheid aan te tonen.

Wat betreft de foto's op USB-drager die u neerlegde op 23 februari 2017, moet worden opgemerkt dat deze documenten weliswaar kunnen aantonen dat commandanten van de Irakese antiterreurbrigade contacten onderhouden met militieleden, hetgeen niet verwonderlijk is gelet op hun gezamenlijke inspanningen in de strijd tegen IS, maar dat zij geenszins kunnen aantonen dat u bevelen zou hebben ontvangen van deze militieleden, noch dat deze bevelen zouden inhouden dat u op onschuldige burgers moest schieten, laat staan dat deze foto's uw persoonlijke problemen met militieleden in Irak aantonen. Wat betreft de filmpjes die op deze USB-drager staan, moet worden opgemerkt dat deze inderdaad arrestanten van vermoedelijke IS-leden tonen. Deze individuele filmpjes kunnen eerst en vooral niet aantonen dat de antiterreurdienst zich op systematische wijze schuldig maakt aan zware oorlogsmisdaden of dat de campagne die zij in de provincies Anbar en Ninewa voeren door de internationale gemeenschap worden veroordeeld. Bovendien tonen deze beelden op geen enkele wijze aan dat u, noch andere leden van uw eenheid, het bevel kregen om op niet-humane wijze met arrestanten of burgers om te gaan, noch dat u door deelname aan de campagnes van uw eenheid gedwongen zou worden om op onschuldige burgers te schieten indien u aan de strijd in Ramadi of Mosul zou deelnemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan

getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van

Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuen vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1A van de Conventie van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. In beide middelen gaat verzoeker in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te verklaren dan wel te weerleggen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Er bestaat, zo oppert verzoeker, geen twijfel over zijn identiteit of over zijn afkomst uit Thi Qar. Met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, stipt verzoeker aan dat de situatie alles behalve veilig is omdat IS in het noorden wordt teruggedrongen en daardoor grote en bloedige aanslagen pleegt in het sjiitische zuiden, waarbij verzoeker een internetartikel citeert van ‘Al-monitor’ van 18 januari 2017. Verzoeker preciseert dat ook Nasseriya in Thi Qar niet gespaard blijft van aanslagen. Hij citeert hierbij een hele reeks internetartikels over aanslagen in het zuiden die dateren tussen juni 2015 en januari 2017 (verzoekschrift, bijlagen 5-29) en stelt dat de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak erop achteruitgaat omdat het zuiden wordt overspoeld door ontheemden. Er zijn volgens verzoeker 3,2 miljoen IDP's in Irak, waarvan 2,3 miljoen in centraal en zuid-Irak wonen. Volgens verzoeker moet ook met de humanitaire gevolgen rekening worden gehouden en zijn de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats, waardoor goede levensomstandigheden onmogelijk zijn en er geen toegang is tot de gezondheidszorg. De commissaris-generaal focust zich louter op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet en houdt volgens hem onvoldoende rekening met de humanitaire gevolgen van het conflict.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 10 september 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus Irak “*Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*” van 28 februari 2018.

2.2.2. Op 18 september 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij 16 nieuwe stukken voegt betreffende de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak die dateren van mei, juli, augustus en september 2018 (aanvullende nota verzoeker, bijlagen 30-45). Verzoeker betoogt dat in de maand juli 2018 de veiligheidssituatie in Zuid-Irak drastisch is veranderd door de slechte socio-economische situatie en het gebrek aan basisvoorzieningen aldaar. Daardoor zijn er veel protesten uitgebroken en komen burgers op straat tegen de armoede, het gebrek aan proper water, de gebrekkige toegang tot elektriciteit en het tekort aan jobs. Verder meent verzoeker dat de algemene veiligheidssituatie nog steeds uiterst precair

is. Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de opkomst van sjiitische milities bij de laatste Iraakse verkiezingen.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoeker is een soennitische Arabier afkomstig uit de provincie Thi Qar, gelegen in Zuid-Irak. Verzoeker trad op 17 september 2012 in dienst bij de antiterreur-afdeling van het Irakese leger. De kern van verzoekers vluchtrelaas wordt in de bestreden beslissing als volgt samengevat: *“U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden vermoord door sjiiitische milities omwille van het feit dat u weigerde deel te nemen aan de militaire campagne in Anbar, of te zullen worden opgesloten of gedood door de Irakese overheid omdat u uit het Irakese leger deserteerde.”*

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (AD CGVS, stuk 21, map met ‘documenten’).

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Wat betreft *“uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonst- en rantsoenkaart van uw vader, uw werkbades en opleidingscertificaat, de foto’s van u in militair uniform en het document van uw benoeming en de USB-drager met foto’s en filmpjes”* stelt de Raad vast dat deze documenten verzoekers identiteit en die van zijn vader aantonen, evenals het feit dat hij effectief bij de antiterrorbrigade van het Iraakse leger werkzaam was. Evenwel treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze documenten onmogelijk volstaan om de door verzoeker verklaarde redenen voor desertie, zijn vervolging door milities of zijn vervolging door de Iraakse overheid aan te tonen.

- Wat betreft de foto's op de USB-drager, wordt door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat *“dat deze documenten weliswaar kunnen aantonen dat commandanten van de Irakese antiterrorbrigade contacten onderhouden met militieleden, hetgeen niet verwonderlijk is gelet op hun gezamenlijke inspanningen in de strijd tegen IS, maar dat zij geenszins kunnen aantonen dat u bevelen zou hebben ontvangen van deze militieleden, noch dat deze bevelen zouden inhouden dat u op onschuldige burgers moest schieten, laat staan dat deze foto’s uw persoonlijke problemen met militieleden in Irak aantonen. Wat betreft de filmpjes die op deze USB-drager staan, moet worden opgemerkt dat deze inderdaad arrestanten van vermoedelijke IS-leden tonen. Deze individuele filmpjes kunnen eerst en vooral niet aantonen dat de antiterrordienst zich op systematische wijze schuldig maakt aan zware oorlogsmisdaden of dat de campagne die zij in de provincies Anbar en Ninewa voeren door de internationale gemeenschap worden veroordeeld. Bovendien tonen deze beelden op geen enkele wijze aan dat u, noch andere leden van uw eenheid, het bevel kregen om op niet-humane wijze met arrestanten of burgers om te gaan, noch dat u door deelname aan de campagnes van uw eenheid gedwongen zou worden om op onschuldige burgers te schieten indien u aan de strijd in Ramadi of Mosul zou deelnemen.”*

- Wat betreft de voorgelegde arrestatiebevelen, acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, het merkwaardig dat in dit document aan de Iraakse veiligheidsdiensten het bevel wordt gegeven om verzoeker te arresteren met ondersteuning van de kantoren van al Hashed al Shabi Eveneens is het merkwaardig dat dit – volgens verzoeker – officiële document geen enkele verwijzing bevat naar de militaire strafwet of andere wetgeving.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, stelt de Raad vast dat enkel kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, zodat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS, stuk 22, map ‘landeninformatie’, ‘COI Focus’ “Irak – Corruptie en documentatie-fraude”, 8 maart 2016).

Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die de conclusies van bovenvermelde COI Focus vermag te weerleggen en weerlegt bijgevolg niet dat uit objectieve landeninformatie moet worden afgeleid dat de bewijswaarde van de Iraakse documenten relatief is.

- Wat betreft de overige voorgelegde juridische documenten, verwijst de Raad naar wat hierna wordt besproken.

2.4.2.3. De Raad stelt vast dat de voorgelegde documenten in deze stand van zaken, gelet op de inhoud en relatieve bewijswaarde, niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtmotieven. De commissaris-generaal oordeelt als volgt:

A. Verzoeker maakt een persoonlijke vrees voor vervolging door sjiitische milities en de Iraakse overheid niet geloofwaardig omdat:

1. verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar de foto's van de vergadering tussen zijn eenheid en leden van de al Hashed al Shabi werden genomen;
2. verzoekers verklaringen over een opdracht om in Ramadi te gaan vechten, weinig plausibel zijn gelet op informatie over de strijd in Ramadi en gelet op verzoekers persoonlijke houding ten opzichte van deze strijd, met name:
 - verzoekers verklaring dat ze "*op alle levende wezens*" moesten schieten is niet aannemelijk in het licht van de landeninformatie die aantoont dat net verzoekers eenheid is gekend als de minst sektarische en meest professionele troepenmacht in Irak;
 - verzoekers verklaringen over zijn morele bezwaren en zijn desertie uit het leger rijmen niet met zijn onverschillige houding ten opzichte van de strijd in Ramadi en de mogelijke oorlogsmisdaden;
3. verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het incident op 15 juli 2015 waarbij personen zijn ouderlijk huis binnenvielen zodat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de verdere vervolging door sjitische milities na zijn desertie uit het Iraakse leger.

B. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging door de overheid omwille van zijn desertie en zijn vrees om langdurig opgesloten of zelfs terechtgesteld te worden niet aannemelijk omdat:

1. de reden voor zijn desertie, met name de weigering om deel te nemen aan een militaire campagne te Ramadi, niet geloofwaardig werd geacht;
2. de arrestatiebevelen en andere juridische documenten slechts geringe bewijswaarde hebben;
3. gelet op de beschikbare landeninformatie blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel wordt bestraft door de Iraakse overheden.

Wat betreft de situatie van soennieten in Zuid-Irak stelt de commissaris-generaal vast dat volgens de beschikbare landeninformatie geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak en dat gelet op verzoekers verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn soennitische geloofsstrekking niet aannemelijk wordt gemaakt.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing uitgebreid over al deze bevindingen, die hierboven worden samengevat. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals hierboven weergegeven, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de verschillende tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden.

Het komt in beginsel aan verzoeker toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen

2.4.2.5. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij stress had tijdens zijn tweede gehoor en verward was waardoor hij verkeerdelijk verklaarde dat de vergadering tussen zijn eenheid en de leden van de al Hashed al Shabi in Ramadi zou hebben plaats gevonden, terwijl hij in eerste gehoor had verklaard dat deze vergadering plaats vond op de internationale luchthaven te Bagdad.

De Raad heeft begrip voor de stress en de emoties die een gehoor met zich mee kan brengen voor de verzoeker om internationale bescherming die eraan wordt onderworpen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit de hoorverslagen in het administratief dossier.

De plaats waar de belangrijke vergadering tussen zijn eenheid en de leden van de leden van de al Hashed al Shabi zou hebben plaatsgevonden, maakt een essentieel element uit dat behoort tot de kern van verzoekers vluchtrelaas. Het is immers daar waar verzoeker de opdracht kreeg om te schieten op al wat er bewoog. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor de vlucht, op een geloofwaardige en coherente manier kan weergeven, quod non in casu. Verzoekers betoog kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verschonen.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift verder aan dat er inderdaad van hem werd verwacht om op alle levende wezens te schieten omdat de milities er vanuit gingen dat iedereen die in Ramadi was achtergebleven, aanhangers waren van IS, zoals hij ook tijdens zijn gehoor verklaarde. Hij stelt dat de regering en de milities verplicht waren om samen te werken, hetgeen hij heeft bewezen met de neergelegde foto's.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de Iraakse regering en de milities in hun strijd tegen IS nauw hebben samengewerkt (*"Hoewel aangenomen kan worden dat sjiitische milities een grotere rol speelden in Ramadi nadat de antiterreurbrigade (Gouden divisie) het gebied in mei 2015 aan de terreurbeweging IS verloor."*).

Evenwel oordeelt de commissaris-generaal dat zelfs in het kader van een nauwe samenwerking het *"weinig plausibel [is] dat deze militieleden uw eenheid opdroegen om, zoals u verklaarde, op alle levende wezens te schieten (CGVS 2, p3)."*

De commissaris-generaal komt tot deze bevinding op basis van objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Daaruit blijkt:

- *"vooreerst dat de Irakese Antiterreurbrigade, waartoe ook de eenheid behoorde waaronder u volgens uw eigen verklaringen diende, onder directe controle van de eerste minister van Irak staat (CGVS 1, p8, 9)"*

- *"dat de antiterreurbrigade de meest onafhankelijke militaire organisatie in de handen van de Irakese overheid blijft."*

- *"dat de Gouden Divisie – waartoe u behoorde – net gekend is als de minst sektarische en meest professionele troepenmacht in Irak (AP, 20/10/2016). Bovendien verklaarde de huidige majoor-generaal die verantwoordelijk is voor de opleiding van de Iraqi Special Operations Forces (ISOF) – waarvan de Gouden Divisie deel uitmaakt – letterlijk dat ze geen nepotisme of sektarisme toelaten en dat iedereen die sektarisme promoot, ongeacht de rang die hij heeft, onmiddellijk uitgesloten wordt (Unipath, 6 oktober 2015). Zo verklaarde onder meer luitenant-generaal Mick Bednarek – die de militaire trainingen in Irak leidde tussen 2013 en 2015 – dat de meest effectieve en 'enige echt niet-sektarische Iraakse overheidstroepen' de Iraqi Special Operations Forces (ISOF) zijn (Reuters, 4 juni 2016)."*

Verzoeker brengt zelf geen objectieve informatie bij die bovenvermelde bevindingen vermag te weerleggen. Hij weerlegt bijgevolg niet dat uit objectieve landeninformatie afdoende blijkt dat zijn eenheid, de Gouden Divisie die behoort tot de Iraakse Antiterreurbrigade, welbekend is als de minst sektarische en de meest professionele troepenmacht in Irak.

In het licht van deze informatie, acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, weinig aannemelijk is dat dergelijke eenheid *"effectief op bevel van de milities op structurele wijze soennieten, "alle levende wezens" (de facto soennieten), zou moeten schieten" en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat "deze milities een onafhankelijke eenheid als de antiterreurbrigade publiek het bevel zouden geven om onschuldige burgers te doden"*. Verzoekers verklaringen rijmen geheel niet met de voorliggende objectieve informatie.

Dat verzoeker foto's kan voorleggen van een vergadering waar afspraken werden gemaakt tussen zijn eenheid en de sjiitische milities, toont op zich niet aan dat er aan zijn eenheid een opdracht werd gegeven om te schieten op al wat beweegt.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers verklaringen over zijn morele bezwaren en zijn desertie uit het leger evenmin rijmen met zijn onverschillige houding ten opzichte van de strijd in Ramadi en de mogelijke oorlogsmisdaden. Hij motiveert hierover uitgebreid als volgt:

"Uw verklaringen betreffende het bevel van de sjiitische milities en uw morele bezwaren ten opzichte van dit bevel om in Ramadi te gaan vechten en er burgers te doden, en uw daaropvolgende desertie uit het leger, zijn des te ongeloofwaardiger gelet op uw onverschillige houding ten opzichte van de strijd in Ramadi. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u contact onderhield met uw collega's die wel op deze missie waren meegegaan, toen zij zich in Ramadi bevonden. Vervolgens werd u gevraagd of u aan uw collega's gevraagd had of zij effectief op burgers moesten schieten, waarop u aanvankelijk slechts verklaarde dat ze zonder uitzondering het gebied hebben uitgekamd maar dat u het niet weet omdat ze hun bevelen kregen van Asa'ib en Hashed. Toen u opnieuw gevraagd werd of u hierover nog bij uw collega's had geïnformeerd, verklaarde u slechts dat het duidelijk was dat dit van u verwacht werd (CGVS 2, p4). Herhaaldelijk werd u geconfronteerd met het feit dat uw morele bezwaren om burgers te doden aan de grond lag voor uw beslissing om uit het leger te deserteren en werd u telkens opnieuw gevraagd of u dan niet was nagegaan of er tijdens de operatie in Ramadi effectief op burgers was geschoten, waarop u uiteindelijk slechts verklaarde dat u het niet had gevraagd aan uw collega's en dat u niet weet waarom u deze vraag niet aan uw collega's had gesteld (CGVS 2, p4). Het is niet geloofwaardig dat u, die uit het leger deserteerde omdat u niet op onschuldige burgers wilde schieten, die verklaarde omwille van deze desertie persoonlijk problemen te hebben gekend met sjiitische milities en die bovendien in een voor u vreemd land asiel aanvraagt, niet eens aan uw collega's zou hebben gevraagd of zij effectief het bevel kregen burgers neer te schieten. Dit ofschoon u met deze

collega's in contact stond. Uw schijnbaar onverschillige houding ten opzichte van de mogelijk oorlogsmisdaden waartoe u volgens uw verklaringen gedwongen zou worden en die u verklaarde te ontvluchten, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u uit de antiterreurbrigade van het Iraakse leger gedeserteerd zijn omwille van uw persoonlijke bezwaren tegen het feit dat u onder bevel van sjiiitische milities op burgers zou moeten schieten."

Verzoeker gaat geheel niet in op deze pertinente motieven.

Ten slotte laat verzoeker de bevinding dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het incident op 15 juli 2015 waarbij personen zijn ouderlijk huis binnenvielen ongemoeid.

Met zijn summier betoog slaagt verzoeker er niet in om het geheel aan bovenvermelde bevindingen te ontcrachten. Verzoeker weerlegt het terechte standpunt van de commissaris-generaal dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging door sjiiitische milities en de Iraakse overheid niet geloofwaardig maakt, dan ook geheel niet.

2.4.2.7. Wat betreft zijn vrees voor vervolging door de overheid omwille van desertie, stelt verzoeker bij zijn verklaringen te blijven en herhaalt hij dat op dezelfde dag dat er opdracht werd gegeven om naar Ramadi te vertrekken, hij aan zijn overste heeft meegedeeld dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om dit bevel op te volgen.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker slaagt er met dit betoog niet in het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te herstellen.

De commissaris-generaal wijst er terecht op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees om te worden ingezet in een actie waarbij hij op burgers zou moeten schieten noch aan zijn voorgehouden gewetensbezwaren, zijn er geen overtuigende elementen waaruit blijkt dat hij omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

2.4.2.8. Waar verzoeker stelt dat de voorgelegde arrestatiebevelen als vals worden afgedaan zonder degelijk onderzoek, gaat hij uit van een foutieve en onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Zoals hierboven reeds besproken, zijn er vooreerst een aantal inhoudelijke opmerkingen te maken, met name is het merkwaardig dat in het arrestatiebevel aan de Iraakse veiligheidsdiensten het bevel wordt gegeven om verzoeker te arresteren met ondersteuning van de kantoren van al Hashed al Shabi Eveneens is het merkwaardig dat dit – volgens verzoeker officiële – document geen enkele verwijzing bevat naar de militaire strafwet of andere wetgeving. Verzoeker gaat niet in op deze terechte vaststellingen.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, stelt de Raad vast dat de bewijswaarde van de documenten gering is. Er werden immers enkel kopieën voorgelegd en geen originele stukken, zodat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Daarnaast blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal hetgeen de bewijswaarde van Iraakse documenten evenzeer relatieveert. Zoals reeds vastgesteld, brengt verzoeker geen objectieve informatie bij die de conclusies van bovenvermelde landeninformatie vermag te weerleggen.

Wat er ook van zij, verzoeker betwist niet dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de gevolgen en eventuele sancties van een eventuele desertie nader onderzocht. Hij motiveert hierover als volgt:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak ook bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de

militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift een aantal rapporten uit 2014, 2015 en 2016 (verzoekschrift, bijlagen 24-26). De rapporten die betrekking op de Peshmerga, acht de Raad niet relevant aangezien verzoeker niet afkomstig is uit Koerdistan. De overige informatie ligt in de lijn van de objectieve landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich steunt. Verzoeker weerlegt bijgevolg niet de terechte conclusie waaruit blijkt dat de doodstraf “enkel [wordt] opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is”.

Ten slotte gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de commissaris-generaal eveneens rekening heeft gehouden met de neergelegde juridische documenten waarbij hij vaststelde: “Uit deze documenten blijkt dat u bij verstek veroordeeld werd volgens artikel 5 van wet 14 van het jaar 2008 op de strafcode van de interne veiligheidstroepen (document 14 + vertaling). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat dit wetsartikel een gevangenisstraf van 6 maanden voorziet in het geval van afwezigheid, en een gevangenisstraf van één jaar in het geval van herhaalde afwezigheid.”

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat “dergelijke maatregel moeilijk beschouwd [kan] worden als ernstig discriminatoire behandeling, bovendien gaat deze strafmaat in tegen uw eigen verklaringen als zou u in Irak 4 of 5 jaar gevangenis of executie vrezen (CGVS 1, p21; CGVS 2, p7).”

Hij merkt verder op “*Des te opvallender is het dat u ook tijdens uw tweede gehoor, nadat u zelf het bovenvermelde arrestatiebevel neerlegde, volhield dat u 5 jaar celstraf zou krijgen. Uw eigen onwetendheid betreffende de straffen tegen desertie en betreffende de documenten die u bovendien zelf neerlegt, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor vervolging in Irak.*”

Geen enkel van deze concrete motieven, die pertinent en correct zijn, wordt door verzoeker in een ander daglicht gesteld.

2.4.2.8. Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn bijzonder profiel, dit is het gevaar dat hij als soenniet loopt aangezien sjiitische militieën in Irak een dominante rol hebben. Hij is afkomstig uit het zuiden waar omwille van etnische zuiveringen nauwelijks nog soennieten leven.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing werd wel degelijk aandacht besteed aan verzoekers profiel als soenniet uit Zuid-Irak. Op basis van objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, met name de COI Focus “*Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak*” van 12 juli 2016 en de COI Focus “*Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*”, van 12 juli 2016, stelt de commissaris-generaal vast dat de “*situatie van de soennitische gemeenschap (...) in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming*”.

Omdat de landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift zeer algemeen is (verzoekschrift, bijlagen 3-4), is deze niet van die aard dat ze de inhoud van bovenvermelde COI Focussen, specifiek gericht op Zuid-Irak, vermag te weerleggen. Verzoeker weerlegt bijgevolg niet dat “*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.*”

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiitische militieën die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiitische militieën zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.”

Bovendien bevestigt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 10 september 2018 deze beoordeling op basis van recente landeninformatie en stelt hij:

“Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 11 oktober 2017) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig t t geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiitische milities, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft.”

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat de sjiitische milities in de praktijk grote delen van “de stad” controleren, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen. Het is echter niet duidelijk over welke stad verzoeker het heeft, noch verwijst hij naar stukken om deze bewering te staven. Uit de stukken waarnaar verzoekers verwijst met betrekking tot zijn betoog over de laatste verkiezingsresultaten in Irak, de rol van sjiitische milities en de stijgende sektarische spanning, kan niet worden afgeleid dat daaruit een actuele groepsvervolging van soennieten in Zuid-Irak blijkt (Aanvullende nota, bijlagen 44-45).

De bevindingen dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak en dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich niet voldoende is om internationale bescherming te verkrijgen, worden bijgevolg door verzoeker niet ontkracht.

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld: *“Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van het feit dat u tot de soennitische strekking behoort. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u – voor uw problemen omwille van uw desertie, dewelke feiten betreffen waaraan om hierboven vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht – geen problemen kende omwille van het feit dat u tot de soennitische strekking behoorde (CGVS 1, p5). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u plots dat u discussies had gehad omwille van uw religieuze strekking, waaruit u opmerkte dat u in uw regio niet meer welkom was. U verklaarde u hieromtrent echter nooit enige bedreiging te hebben ontvangen en u verklaarde geen discriminatoire behandeling door de overheid te hebben ervaren (CGVS 2, p9). Gelet op deze verklaringen en gelet op uw verklaringen in het eerste gehoor moet dan ook worden vastgesteld dat u er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, bestaat omwille van het feit dat u tot de soennitische strekking behoort.”*

2.4.2.10. Verzoeker weerlegt derhalve de pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat, op basis van de verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS in samenhang met de toen voorgelegde documenten, verzoekers vluchtrelaas in deze stand van zaken niet geloofwaardig wordt geacht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, spreidt dit gewapend conflict zich niet uit over het hele land, maar speelt het zich af in bepaalde gebieden. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit geval is verzoeker afkomstig van Thi Qar, een provincie in Zuid-Irak.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 10 september 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak"* van 28 februari 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich in Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Er is geenszins sprake van directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 28 februari 2018 dat de zuidelijke provincies, waaronder Thi Qar, zich bevinden onder controle van de Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p. 8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Thi Qar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Thi Qar, in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt hij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

Het CGVS heeft bij aanvullende nota van 10 september 2018 de meest recente COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak."* van 28 februari 2018 toegevoegd, waarin deze vaststellingen van de bestreden beslissing genoegzaam worden bevestigd. Aldus stelt het CGVS terecht in zijn aanvullende nota:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan deze aanvullende nota) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met

de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complémentair vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder contrôle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de

voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Thi Qar niet naar de provincie Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Thi Qar en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tót de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie is voorts grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak is gesteund (verzoekschrift, bijlagen 5-15, 20-23, 27-29; aanvullende nota, bijlagen 35, 37) Daaruit blijkt dat over het algemeen de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies veel gunstiger is dan in centraal-Irak en dat er in de meeste provincies zelfs geen sprake is van een ‘gewapend conflict’ in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet en slechts in zeer beperkte mate van ‘willekeurig geweld’ door aanslagen. Dat er in Zuid-Irak nog aanslagen worden gepleegd en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt uit de recente landeninformatie dat het geweld in de zuidelijke provincies afnam en beperkt is met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 28 februari 2018. Voorts is enige verwijzing naar het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206; aanvullende nota, bijlage 36).

Overigens dient er, vanuit de optiek van een regionale analyse, op te worden gewezen dat de internet-artikels die verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aanhaalt en die betrekking hebben op aanslagen en geweldsfeiten in Najaf, Basra, Kerbala, Babil, Bagdad alsook Centraal- en Noord-Irak niet dienstig zijn voor de specifieke evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar.

De Raad stelt specifiek met betrekking tot Thi Qar vast dat, daargelaten de vraag of er in deze provincie sprake is van een ‘gewapend conflict’, er zich in 2017 slechts 7 geweldsincidenten voordeden in de provincie Thi Qar waaronder de dubbele aanslag in Nasseriyah op 14 september 2017 waarnaar beide partijen verwijzen (COI Focus, “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak”, 28 februari 2018, p. 10 en 12-13). Het aantal incidenten is zeer gering in vergelijking met andere zuidelijke provincies zoals Babil of Basra alsook met de andere provincies in Irak (zie tabel op p. 12-13 in de COI Focus van 28 februari 2018).

Door in zijn aanvullende nota te wijzen op een verhoogde activiteit van IS door de start van een aantal processen tegen de organisatie (aanvullende nota, bijlagen 38-42), slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Thi Qar betreft, een sterk dalende trend vertoont. De door verzoeker aangehaalde processen zijn trouwens tekenend voor de tanende slagkracht van IS. Verzoeker toont met zijn betoog over de laatste verkiezingsresultaten, de rol van de sjiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak (Aanvullende nota, bijlagen 44-45) niet aan dat de veiligheidssituatie in Thi Qar die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed.

Waar verzoeker stelt dat provincies in het zuiden worden “overspoeld” door interne ontheemden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich baseert op oude informatie uit 2013-2015 die niet steeds betrekking heeft op Zuid-Irak (verzoekschrift, bijlagen 16-19). In de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018 kan worden gelezen dat de zuidelijke provincies slechts 7% van het totaal van de interne ontheemden in Irak opvangen (p. 30). In Thi Qar betreft het aantal opgevangen ontheemden slechts 5634 personen. Verder blijkt er heden sprake te zijn van een uitgebreid en goed bereikbaar opvang-netwerk, hetzij in private settings, hetzij in religieuze gebouwen (p. 31). Verzoeker die afkomstig is uit Thi Qar kan overigens bezwaarlijk worden aanzien als een ontheemde in Zuid-Irak die zich om die reden in een precare positie zou bevinden.

In weerwil van verzoekers beweringen wordt in de landeninformatie wel degelijk ingegaan op een aantal humanitaire factoren zoals de problematische socio-economische toestand en de politieke conflicten tussen de sjiitische groeperingen (COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*", 28 februari 2018, p. 9-14) en wordt de situatie van de opvang van een grote hoeveelheid ontheemden in Zuid-Irak besproken (Ibid., p. 30-31). Uit de recente COI Focus van 28 februari 2018 maar ook uit de aanvullende nota van verzoeker blijkt voorts dat de slechte socio-economische situatie en het gebrek aan basisvoorzieningen niet het gevolg zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, maar wel het gevolg zijn van verouderde infrastructuur, de drooglegging van de moerassen onder het regime van Saddam Hussein, verwaarlozing door politieke overheden, corruptie, hoge werkloosheid en het beperkte aandeel van de regio in de olie-inkomsten (aanvullende nota, bijlagen 30-33). In die mate vormen de slechte socio-economische situatie en het gebrek aan basisvoorzieningen in Zuid-Irak dan ook geen "*humanitaire gevolgen van het conflict*" noch factoren die moeten worden meegenomen in de beoordeling van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker aanvoert dat de regering het internet heeft afgesloten om de protesten in toom te houden, dat er reeds gewonden en doden onder de betogers zijn gevallen en dat niet uit te sluiten valt dat de regering excessief geweld gebruikt tegen de burgers, merkt de Raad op dat deze elementen geen uitstaans hebben met het begrip 'gewapend conflict' zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, § 35).

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Thi Qar, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Thi Qar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hetgeen hij ook gedaan heeft, heeft hij zich tijdens het tweede gehoor laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij tijdens beide gehoren bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te

vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8 Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES